

1 Johannes 2: 7-11

Een vorige keer heb ik vooral met u nagedacht over de woorden van vs. 4: *wie zegt, ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar.....* Ik heb er toen op gewezen dat 'zijn geboden' de geboden van Jezus zijn. Er wordt in het voorgaande vers nl. over Jezus gesproken en niet over de Vader. Welk gebod heeft Jezus dan gegeven? Het gebod dat we elkaar moeten liefhebben zoals Hij dat heeft gedaan (Joh.13:34). En hoe had Jezus lief? Dat heeft Hij laten zien, vlak voordat Hij dit gebod gaf. Hij waste als een slaaf de voeten van Zijn discipelen. Jezus' liefde kwam tot uiting door het afleggen van Zijn Koninklijke waardigheid en de bereidheid zichzelf helemaal weg te cijferen voor het welzijn van de mens.

Die gezindheid wordt van ons ook gevraagd (vgl. Filip. 2:5). Maar hoe krijg je dat nu ooit voor elkaar? Hoe laten we Zijn licht schijnen. Wij zijn de Here Jezus niet. Wij zijn mensen van na de zondeval, die leven in een donkere gebroken wereld, en die gebrokenheid zien we overal terug, zelfs in de donkerte van ons eigen hart. We kunnen toch niet simpelweg zeggen dat we het vanaf vandaag anders gaan doen?

Wat we dan niet moeten vergeten is wat er in vs. 8 staat. *"Het waarachtige licht schijnt reeds..."* Het hoeft niet bij ons te beginnen, het licht is er al! In 1:5 staat dat God licht is en in Hem is geen duisternis. Hij is de Bron! Het begint bij Hem. Sinds de eerste dag van de schepping, toen God het licht heeft aangedaan in deze wereld, blijft Hij zijn liefde verspreiden. Daarom kan Johannes over een oud gebod spreken. Dat we elkaar moeten liefhebben is zo oud als de wereld. En tegelijkertijd is het een nieuw gebod. Want het duurde niet lang of het oude gebod om lief te hebben werd massaal overtreden. Het is donker geworden in de wereld. De mens raakte de bron van liefde kwijt. En in die donkere wereld is God opnieuw begonnen. Hij kwam ons weer opzoeken. Hij liet het er niet bij zitten. Het donker mag niet winnen. Dat is wat Johannes met eigen ogen heeft gezien, gehoord, getast. In Jezus kun je zien wat echte liefde is. Een liefde die gaat tot het uiterste, liefde zonder reserve. God heeft het zelf ontstoken in deze wereld, door zijn Zoon te sturen. En dat grote licht doortrekt de hele wereld. Waar zijn licht schijnt, moet het duister wijken. Het blijft niet bij die ene Mens, maar het gaat door bij allen die op deze grote Bron van licht zijn aangesloten. En dan kan Johannes triomfantelijk zeggen: de duisternis wijkt al. Het oude leven in de schaduw van de zonde, dat uitloopt op het zwarte gat van de dood, dat oude leven is op z'n retour, dat is voorbij. Wat een prachtige start mag je maken

als christen die in deze wereld staat! Als je begint bij jezelf en wat jij voor elkaar kunt krijgen, zakt de moed je in de schoenen. Maar je mag beginnen bij God die licht is zonder spoor van duister, die het niet laat gebeuren dat het voorgoed aardedonker wordt. Je mag beginnen bij Jezus, het ware licht, de bron van liefde zonder reserve. En dan aansluiten op die bron, zodat het ook in je eigen leven licht is.

God is licht, in Jezus is het ware licht gaan schijnen. Maar dan kun je ook alleen bij Jezus het licht vinden. Buiten Hem is alles donker. Johannes zegt het heel zwart-wit, hij heeft geen grijstinten. Kun je dat herkennen als je om je heen kijkt in de wereld? We houden het licht graag aan. Maar als je wat scherper kijkt, is er ook heel wat kunstlicht bij. We doen met ons allen ontzettend ons best om het wat te laten lijken. Je moet genieten, dat is zo'n beetje het grote gebod van deze tijd. "Gij zult genieten". En we zijn er goed in om de schijn op te houden dat we een prettig en gelukkig leven hebben. Je gaat van de ene kick naar de ander. Maar als de kick voorbij is, val je even hard in het zwarte gat. Is dit het nou? De westerse mens heeft meer mogelijkheden dan ooit. Via internet kun je de hele wereld over, alle informatie zoekt Google voor je op. Je hebt veel vrije tijd, je kunt eindeloos keuzes maken: de films die je kijkt, de muziek die je luistert, de mixdrankjes die je drinkt, tattoos en piercings over je hele lichaam. Alles op een presenteerblaadje aangeboden. We laten onze blije selfies zien op facebook en toch zijn veel mensen diep van binnen lusteloos en verdrietig: is dat nu alles? Met al die spullen om je heen, kun je niet om de vraag heen: wie ben ik nu eigenlijk echt? En wie zijn de mensen met wie ik omga? misschien herken je er bij jezelf iets van. Dat je leeft in een wereld vol kunstlicht, allemaal bling-bling, schreeuwerige kleuren. Het lijkt heel wat, maar het is schel en koud.

Licht en duisternis, het staat echt tegenover elkaar. Als je bij God en bij Jezus ontdekt wat echte liefde is, dan gaan je ogen daarvoor open.

Wil het licht worden in mijn leven, dan moet ik bij God zijn. Hij deed op de eerste dag het licht aan; Hij moet nog elke dag het licht voor mij aandoen. Licht en duister, dat is geen theorie. Zo kun je er wel mee omgaan, maar dan zijn we weer bij die mensen van het begin van Johannes' brief. De verlichte geesten uit de tijd van Johannes. Zij hadden bijzondere kennis, zij hadden de goddelijke vonk in zichzelf ontdekt. Maar dat is kille kennis, koud licht, want die mensen hebben geen boodschap meer aan de ander. Vandaag kan dat nog steeds zo gaan, dat je je terugtrekt op het licht dat je

hebt gezien. Dan krijg je het schelle, koude licht van “strak in de leer” elkaar de oren wassen. Of van “helemaal in de Heer zijn”, zoals dat heet, maar neerkijken op wie dat nog nooit zo heeft meegemaakt, of in ieder geval er niet net zo over praat als jij. Met zo'n houding richt je de schijnwerper op jezelf: kijk eens hoe goed of hoe vroom of heilig ik ben. Het lijkt heel wat: bij jou is het licht aangegaan. Maar Johannes trekt je een heel andere kant op. Prachtig dat je God hebt leren kennen, fantastisch dat je leeft in het licht. Maar nu een simpele vraag: houd je van je broer of zus in de kerk? Een simpele test, maar o zo ingrijpend. Liefde – ja daar kun je mooie verhalen over ophangen. Maar begin nu gewoon eens bij de mensen die het dichtst bij je leven: je vrouw of man die naast je in bed ligt. Je puberende kinderen die 's morgens met een chagrijnig hoofd aan tafel zitten. Die collega, die zo streberig met z'n ellenbogen werkt. De mensen achter je in de kerk die hun geloof totaal anders beleven dan jij doet. Dat zijn de mensen van wie je moet houden. Daar gaat het licht aan – of niet. Dat simpele gebod: houd van je broer en zus in Christus, dat legt pijnlijk bloot hoe donker ons hart vaak nog is. Liefde of haat, bij Johannes zit daar niets tussen. Wij zoeken het al gauw in de grijstinten, de nuances. Je kunt niet met iedereen vriendjes zijn. Die en die ligt mij gewoon niet zo. Zo praten we onszelf eromheen. Maar neem van de apostel Johannes maar aan: waar geen liefde is, daar begint de haat. Het hoort helemaal bij elkaar: God kennen, het licht zien, verbonden zijn aan Jezus en: de mensen direct naast je liefhebben.

AMEN